Felinarul copiilor

5/2006 REVISTĂ CREȘTINĂ

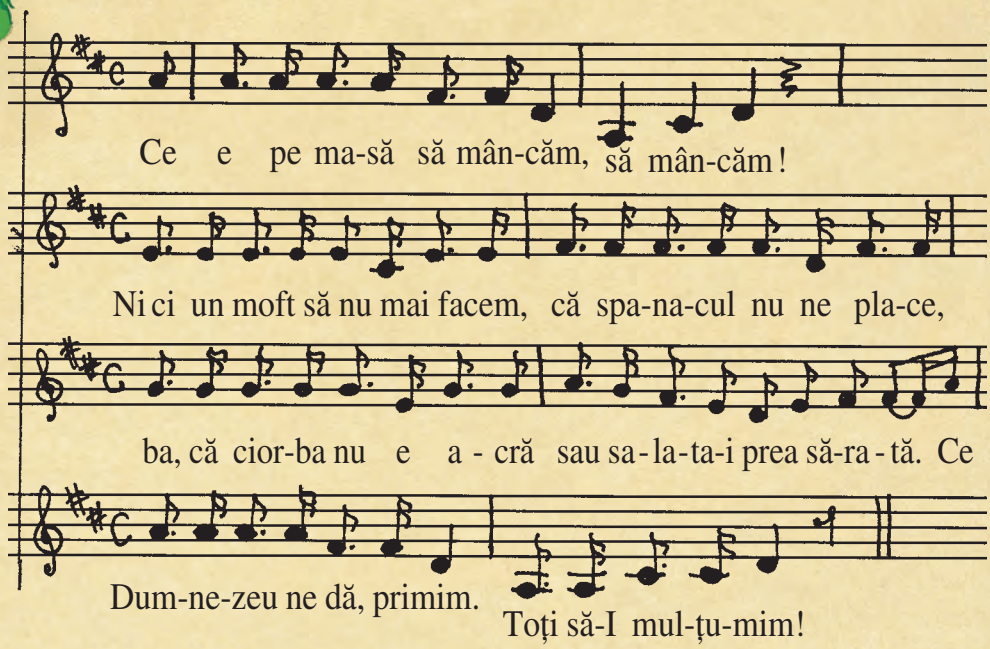

2. Ce e pe masă să mâncăm, să mâncăm!
Fructe pentru vitamine, carne pentru proteine
și legume cu folos, ca să creștem sănătos.
Lui Dumnezeu să-I mulțumim pentru tot. Amin!

Traducere din limba germană de Monica WETZLER
Ilustrat de Iulia PRAVDOCHINA

BOBUL DE GRÂU

Un bob micuț și vrednic
Ajunse în pământ,
Unde e întuneric
Și umed, ca-n mormânt.

Dar e-ncălzit de soare
Și-apoi udat de ploi
Și-un muguraș, splendoare
'Ncolțește mai apoi.

Acesta crește-ndată
Și iese din pământ;
Astfel, o nouă plantă
Bătută e de vânt.

Trecut-a însă timpul,
Sunt coapte spice-n lan:
Începe secerișul
Cu deosebit elan.

În timp scurt, mii de boabe
Vor fi la măcinat
După ce toate, toate
De pleavă-or fi scăpat.

Din greu lucrează moara,
Făina curge-n saci,
Apoi frământă mama
Și pâini și cozonaci.

Flămânzi se strâng copiii
Chemați de mama lor
Miros plăcut 'i-mbie
La pâinea din cuptor.

Când munca lor cea bună
Ajunsă-i la sfârșit,
Mâinile-și împreună
În rugă mulțumind:

„O, scump, Ceresc Părinte
La Tine noi venim;
De-aceste daruri sfinte
Îți mulțumim, Amin!"

Adaptat din limba germană de
Petrică PLEȘA

Ilustrat de Elena MICULA

SCOICA PREȚIOASĂ

de Roxana STEȚENCO

Vacanța de vară se sfârșise și odată cu ea și lunga vară fierbinte. Pe neobservate, toamna a înaintat cu pași mici și s-a instalat odată cu primele frunze galbene. Ieri a plouat. A plouat cu găleata, de parcă vara și-a luat rămas bun cu multe lacrimi, înecând pământul.

În schimb, astăzi ziua este mai frumoasă. Septembrie i-a făcut pe toți fericiți cu zâmbetul său unic, însorit, cu flori târzii, cu scorușe ca para focului și cu nori mici, aruncați parcă la întâmplare pe cerul albastru, proaspăt spălat de ploaia de ieri. Acum, soarele nu mai este la fel de fierbinte ca în iulie. Este toamnă…

– A sosit toamna! se bucurau copiii în drum spre școală.

Da, astăzi este prima zi de școală. De dimineață, când s-a trezit, Ina era veselă și „gata de atac”. Avea să-și revadă colegii de clasă,

pe care și-i imagina puțin mai schimbați după vacanța de vară. Abia aștepta s-o revadă și pe prietena ei cea mai bună, Bianca. Ina era în aceeași clasă cu ea. Fetele erau prietene de la grădiniță și mergeau împreună și la serviciul religios pentru copii.

Ina a ajuns în clasă. Peste tot numai fețe vesele! Și câte mai voiau să afle copiii unii de la alții! Deodată, cineva deschise ușa și în clasă intră Bianca, cu fața veselă și bronzată de soare.

– Bianca! strigă Ina, grăbindu-se să iasă în întâmpinarea prietenei ei. Cum a fost în vacanță?

– Am trecut prin multe peripeții! zise Bianca. Totul a fost foarte, foarte frumos!

– Ce ai adus de pe unde ai fost? o întrebară celelalte fete.

Bianca scoase din ghiozdan un album cu fotografii. Multe dintre acestea erau făcute pe vapor. Apoi le arătă colegilor flori uscate și pietre de diferite forme, șlefuite de apa mării, pe care le strânsese cu grijă. Dar când Bianca deschise o cutie micuță, toți rămaseră uimiți. Oare ce era înăuntru? În cutie se afla o scoică. Nu era foarte mare. În interior era roz-sidefie; era superbă! Și Ina rămase uimită când văzu scoica.

– Tata mi-a luat această scoică din mare, explică Bianca.

Apoi începu prima oră din noul an școlar. Ina nu-și putea lua gândul de la scoică. Ce mult ar fi dorit să aibă și ea una la fel! Ar fi putut să o privească mereu atunci când ar fi căzut pe gânduri, și-ar fi putut pune inelul preferat în ea și ar fi putut să le arate tuturor această minunăție de pe fundul mării. Și atunci, în capul Inei se furișă un gând rău. „Nu! Nu!”, răspunse fata acestui gând. Însă gândul revenea mereu în mintea ei, cu încăpățânare: „Bianca s-a jucat deja destul cu scoica. Acum poate să fie și a ta. Dar așa, ca să nu observe nimeni”. Însă conștiința ei spunea: „Dacă îți place scoica atât de mult, roag-o pe Bianca să ți-o împrumute pentru o zi sau două”.

Bianca îi zâmbi Inei. Ea nu știa ce luptă se dădea tocmai atunci în inima prietenei ei. Lupta a durat toată ora, iar Ina nu prea a înțeles mare lucru din materia predată. Se gândea: „Așa este.

Bianca s-a jucat destul cu scoica. Nu ar fi mare lucru, dacă i-aș lua-o. Doar împrumut. Eu n-am fost niciodată la mare! Dar Bianca se duce în fiecare vară!”

Ina simți pentru prima dată sentimentul invidiei. Și așa s-a întâmplat că un păcat a atras după sine un altul. În pauză, când au ieșit toți în curtea școlii, Ina a rămas în urmă. A deschis iute ca săgeata ghiozdanul Biancăi, și-a vârât mâna înăuntru și a apucat cutia prețioasă. Inima Inei bătea gata să-i sară din piept și fața i se aprinse de fierbințeală. „Ce fac de fapt?”, îi trecu prin cap. Dar era deja prea târziu.

Seara, Ina s-a închis în camera ei. A privit scoica îndelung. Și-a trecut cu gingășie mâna peste sideful ei și și-a dus-o la ureche, ca s-o audă cântând despre marea îndepărtată. „Ce mare lucru?, se gândi Ina. Totul este în ordine, am luat scoica doar pentru puțin timp.” Aceasta era vocea din minte; în schimb, inima simțea că fapta ei nu însemna un „împrumut”, ci un furt. Ce cuvânt îngrozitor! Numai gândul la acest cuvânt o făcea pe Ina să roșească de fiecare dată, însă încerca cu toată puterea să înăbușe glasul conștiinței. Era clar că nu putea lăsa scoica la vedere! Părinții și frații ei ar fi putut s-o vadă și cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? Imposibil! Ina nu putea în nici un caz să le arate prietenilor ei scoica, așa cum își propusese. Aceștia i-ar fi povestit în mod sigur Biancăi: prietena ta cea mai bună ți-a furat minunăția din mare! Așa că Inei îi veni ideea să ascundă scoica sub pat.

Ziua următoare, Inei i-a venit foarte greu să se uite în ochii Biancăi. Bianca îi spuse:

– Imaginează-ți, Ina, mi-a dispărut scoica. Cine ar fi putut să mi-o ia? În mod sigur nu a fost cineva din clasa noastră, așa ceva ar fi exclus. Poate că a intrat cineva în clasă atunci când eram toți în pauză sau mi-a căzut pe undeva și am pierdut-o. Tu ce crezi, Ina?

Bianca o privi pe Ina cu ochii ei strălucitori.

– Probabil că ți-a căzut din geantă, bâigui Ina, fără să o privească pe Bianca.

– Vrei să citim astă seară împreună din Biblie? veni brusc propunerea Biancăi. Ina a fost de acord.

La școală, colegii au observat că Ina se comporta ciudat, părea nervoasă și puțin agitată.

– Nu cumva ești bolnavă? zise învățătoarea. Du-te mai bine acasă, Ina!

Ina nu se așteptase la așa ceva; cuvintele învățătoarei o răniră atât de adânc încât era aproape să-i dea lacrimile.

Acasă, Ina i-a răspuns obraznic mamei și toate i-au ieșit pe dos. Ina știa de ce. În inima ei se cuibărise păcatul: mai întâi numai unul, apoi al doilea și apoi al treilea. Seara, Ina s-a dus la Bianca. Când Bianca și-a văzut prietena, a radiat de bucurie.

– În sfârșit ai ajuns! strigă ea.

Fetele s-au așezat comod pe canapeaua confortabilă. Bianca a luat Biblia. Astăzi urmau să citească din „Apocalipsa”. Bianca citi cu pasiune textul, dar Ina abia dacă putea s-o asculte. Gândurile ei erau foarte departe. „Scoica, scoica…”, îi trecea întruna prin cap. Citind, Bianca a ajuns la pasajul: „Nimic întinat nu va intra în ea [Cetatea cerească], nimeni care trăiește în urâciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21:27). Ina tresări. I se părea că aceste cuvinte îi erau destinate ei astăzi. „Eu sunt cea care trăiește în urâciune și minciună. Și totul numai din cauza unei scoici!”

– Ce-i cu tine? o întrebă Bianca.

– Mi-e atât de rușine, răspunse Ina.

– Și mie, zise Bianca, am păcătuit atât de mult în viața mea. Chiar și acum mai păcătuiesc. Dar Dumnezeu este îndurător! Ne iubește și ne iartă toate păcatele.

Ina se ridică brusc de pe canapea, începu să plângă și ieși în fugă din locuința prietenei ei. Bianca rămase derutată și nedumerită. Ajunsă acasă, Ina se trânti pe pat, plângând. Nici nu observă că mama intrase în camera ei.

– Ina, știi, azi am făcut ordine în camera ta și am găsit asta sub pat.

Mama ținea în mână cutia cu scoica.

– Ah, mami! strigă Ina. Am păcătuit! Am furat scoica de la Bianca!

– Mi-am imaginat asta, zise mama. Vreau doar să-ţi spun că Dumnezeu este îndurător şi că te iubeşte.

– Da, mă iubeşte şi Bianca are încredere în mine, dar eu… eu… Iartă-mă, Doamne! Şi te rog să mă ierţi şi tu, mami, pentru că am fost obraznică cu tine.

– Sigur că te iert! zise mama. Mama o cuprinse cu dragoste în braţele ei şi apoi se rugară împreună. Ina simţi cum i se ia o piatră mare de pe inimă. În dimineaţa următoare când s-au întâlnit, Ina i-a povestit prietenei ei totul, cu părere de rău. A rugat-o pe Bianca s-o ierte şi desigur, i-a înapoiat scoica furată.

– Isus spune că trebuie să ne iertăm unii pe alţii, zise Bianca. Orice om poate să păcătuiască. Dar dacă ne căim sincer de vina noastră, Dumnezeu ne iartă, căci Dumnezeu este dragoste. Te iert, Ina!

Fetele se luară de mână şi plecară vesele la şcoală. Începând din ziua aceea, Ina a decis să fie atentă la tot ce spune şi face, ca să nu mai păcătuiască faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.

Nu după mult timp a fost ziua de naştere a Inei. Şi-a invitat toţi prietenii. Toţi au felicitat-o şi i-au dăruit mici cadouri. Bianca i-a înmânat o cutiuţă. Oare ce era înăuntru? Cred că vă puteţi imagina şi singuri!

După cum vedeţi, totul s-a sfârşit cu bine. „Fericiţi sunt cei care îşi spală hainele ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!” (Apocalipsa 22:14)

Ilustrat de Victoria DUNAIEVA

COȘULEȚ CU PÂINE

Colaj

de Elrose HUNTER

Ilustrat de Jane TAYLOR

Pentru acest colaj ai nevoie de un placaj sau carton, de o bucată de sfoară, de un burete vechi și de o mână de fulgi de ovăz.

1. Mai întâi pictează placajul sau cartonul cu o culoare mai închisă, astfel încât pâinile să se vadă bine.

2. Confecționează coșul din bucăți de sfoară, pe care le lipești bine pe placaj sau pe carton. Ca să arate mai bine coșul, poți să „tești” pe verticală câteva bucăți de sfoară.

3. Taie buretele în trei bucăți. Apoi rotunjește colțurile ca să primească forma de pâine.

4. Lipește bureții pe placaj sau carton și pictează-i maro deschis. După ce s-au uscat, aplică lipici pe burete și presară fulgi de ovăz.

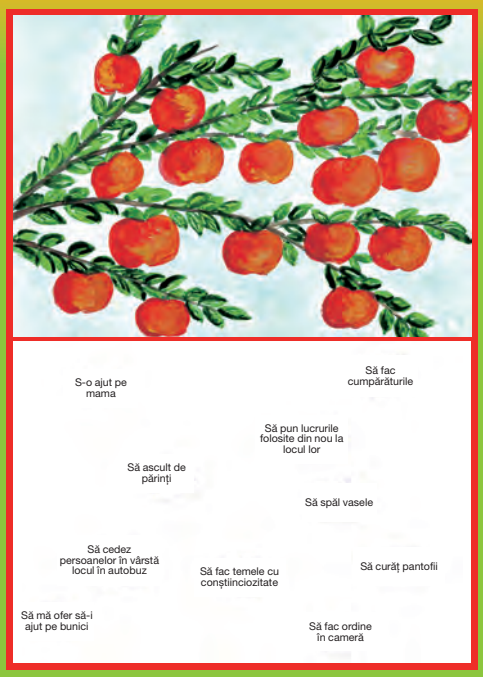

Trimis de Iulia L., 10 ani

ROADE BUNE PENTRU DOMNUL

Activitate practică

Pentru această activitate ai nevoie de două foi A4.

Pe o foaie (1), desenează o creangă cu mere și colorează desenul.

Decupează merele colorate în așa fel încât să poată fi deschise ca niște mici ferestre. Așează foaia 1 (cu mere) peste o foaie albă (2) și lipește cu atenție numai marginile.

Deschide ferestrele decupate și scrie în interior diferite fapte, care ar putea fi roade bune pentru Domnul, de exemplu: „Să pun lucrurile folosite din nou la locul lor”, „Să ascult de părinți”, „Să cedez persoanelor în vârstă locul în autobuz” și așa mai departe.

Agață desenul cu merele într-un loc la care te uiți frecvent, iar din când în când deschide câte o fereastră.

ȚĂRANI LA STRÂNSUL RECOLTEI

Când israeliții au intrat și s-au stabilit în Canaan, au devenit țărani. Fiecare familie a primit o bucată de pământ. Toată munca câmpului se făcea numai cu ajutorul animalelor de tracțiune. Țăranii așteptau ploaia, care înmuia pământul tare ca piatra. Apoi începeau să are.

Viața în vremurile biblice

Semănatul

Ogoarele se arau cu un plug simplu, care era tras de un bou. Țăranul mergea apoi de-a lungul brazdei și arunca cu mâna sămânța dintr-un coș. Ogorul era apoi arat a doua oară, pentru ca sămânța să fie acoperită cu pământ.

Un țăran la arat

Recolta

Perioada recoltei începea în aprilie, după ploile din martie. Majoritatea țăranilor tăiau spicele cu o seceră în formă de semilună. Spicele se legau în snopi și se încărcau într-o căruță. Măgarii trăgeau căruța pe o platformă mai înaltă, unde se afla aria de treierat.

Treieratul

Cerealele trebuiau treierate, pentru a scoate boabele din spice. Pentru aceasta, țăranii loveau spicele cu bâte sau puneau un bou să le calce în picioare. O altă soluție era ca boul să tragă o batoză plată peste spice. Batoza era din lemn, prevăzută în partea inferioară cu bucăți de fier.

Vânturatul

În continuare, grăunțele erau separate de pleavă. Seara, când începea să bată vântul, cerealele treierate erau aruncate în sus cu ajutorul unei lopeți de vânturat, prevăzută cu o coadă lungă. Boabele cădeau la pământ, iar pleava, fiind mai ușoară, era dusă de vânt. Ulterior, pleava era adunată și folosită drept combustibil.

Ilustrat de Natalia ȚURACOVSCA

Grăunțele

Grăunțele se cerneau. Apoi erau puse în saci, pentru a fi vândute sau depozitate. Pentru a obține făină, boabele erau măcinate între două pietre netede.

de Mark WATER

Dragă Felinarule, de când te-am cunoscut, viața mea s-a schimbat și copii te-au văzut și ei și le-ai plăcut, de aceea te-am dăruit și lor. S-a văzut o schimbare în caracterul lor, de aceea vreau să le mulțumesc acelor persoane care te crează în fiecare lună pentru a bucura inima copiilor. Doresc să transmit un mesaj tuturor copiilor care te citesc cu drag și acest mesaj se află scris în Faptele Apostolilor 1:8.
(Mirela LEFTER, 12 ani, jud. Timiș)

Inițialele răspunsurilor corecte formează în ordinea 1-13 un mesaj pentru fiecare! Găsește-l!

1 **Iosif, bărbatul Mariei, era fiul lui (Matei 1:16):**
a. Eliud;
b. Iacov;
c. Eliezer

2 **Milostenia (Matei 6:4):**
a. se face cu glas tare și ținând Biblia în mână
b. se face în Sinagogă
c. se face în ascuns

3 **Magii au venit la Ierusalim și au întrebat (Matei 2:2):**
a. Unde este Betleemul din Iudeea?
b. Câți kilometri mai sunt până la Împăratul de curând născut?
c. Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?

4 **Care este cea dintâi și cea mai mare poruncă?**
a. Să nu lucrezi sâmbăta.
b. Să îți sărbătorești ziua de naștere în aer liber.
c. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

5 **Cui se adresează cuvintele „Voi fiți dar desăvârșiți”?**
a. Lumii păgâne
b. Tuturor oamenilor de pretutindeni
c. Doar mamelor și taților

6 **Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare (Matei 27:46):**
a. Eli, Eli, Lama Sabactani?
b. Mi-e sete.
c. Tată, în mâna Ta îmi încredințez Duhul.

7 **Cum se numește a 26-a carte a Noului Testament?**
a. Evrei
b. Iuda
c. Coloseni

8 **Manase înseamnă (Genesa 41:51):**
a. rodire
b. uitare
c. Dumnezeu este cu noi.

9 **Fivi făcea parte din (Romani 16:1):**
a. Adunarea Bătrânilor
b. grupa de slugi a lui Irod
c. Biserica din Chencrea

10 **„Și-i vei pune numele Isus, pentru că ...” (Matei 1:21):**
a. va face multe semne și minuni.
b. El va mântui pe poporul lui de păcatele sale.
c. va vindeca pe orbi, șchiopi, neputincioși.

11 **Dumnezeu ne iartă greșelile noastre atunci când (Matei 6:14):**
a. îi ajutăm pe vecini
b. mergem în fiecare duminică la biserică
c. și noi iertăm celor ce ne greșesc.

12 **La cine se referă următoarea afirmație: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”**
a. Vecinii din bloc
b. Preoți
c. Toți oamenii

13 **Ce nume trebuia să-i pună Maria Pruncului Sfânt (Matei 1:23)?**
a. Felinarul
b. Pavel
c. Emanuel

Fă-le altora o bucurie

Scenetă

Pe scenă, într-un „coș” mare, stau împreună reprezentante ale diferitelor sortimente de legume: **o sfeclă roșie, o varză, o ceapă, un morcov, un bob de soia, un cartof, un pătrunjel și un pepene verde**.

Prezentatorul: Doamna Banciu a fost la piață. Și-a lăsat coșul plin de cumpărături în bucătărie. Când a sunat telefonul, s-a dus grăbită în camera de zi. Deodată, cumpărăturile din coș au prins viață…

Pătrunjelul: Și acum, ce facem?

Sfecla roșie: Nu facem nimic. Din noi se va face ceva!!!

Pătrunjelul: Ce?

Sfecla roșie: Ghiveci.

Bobul de soia: Ce înseamnă „ghiveci”?

Cartoful: Nu știi ce este un ghiveci? Cum se poate așa ceva?

Sfecla roșie: Nu este de pe aici. Acolo, de unde vine el, nu există ghiveci.

Cartoful: Atunci ascultă cu atenție, dragul meu: ghiveci este felul de mâncare în care toate legumele ajung într-o oală și transpiră.

Varza: Mai întâi facem un duș rece.

Ceapa: Apoi suntem dezbrăcate cu grijă…

Sfecla roșie: Și apoi ajungem în apa care fierbe! Au, ce arde!

Pătrunjelul și **Morcovul:** Au, au, au!

Cartoful: Ați descris totul atât de expresiv, încât mi s-a făcut frică!

Bobul de soia: Ajungem toți în ghiveci?

Ceapa: Nu, depinde cum vrea să-l gătească gospodina.

Sfecla roșie: Poate gătește o ciorbă de varză.

Varza: Nu, în mod sigur va găti o ciorbă de sfeclă roșie.

Sfecla roșie și **Varza:** Sau o ciorbă de măcriș.

Cartoful: Dar nu a cumpărat măcriș.

Ceapa (către Cartof): Pentru tine și pentru mine nu contează, noi ajungem oricum în oală. Abia dacă există vreo ciorbă fără ceapă, cartofi și morcovi.

Morcovul: Asta înseamnă că soarta noastră este pecetluită?

Cartoful: Da, soarta noastră este fără scăpare.

Ceapa: Așa ne-a fost scris.

Bobul de soia: Nu se poate schimba chiar nimic?

Cartoful: Mii dintre înaintașii noștri și-au pierdut viața în ciorbă. Indiferent ce s-ar întâmpla, în final ajungem tot în farfurie.

Pătrunjelul: Dar eu nu vreau! Vreau să mă întorc în grădină!

Morcovul: Stați! Am o idee! Facem grevă. Evadăm, pur și simplu.

Cartoful: Dar cum? Sigur n-o să reușim.

Morcovul: Haideți să ne punem mintea la contribuție și să ne gândim cum să facem.

Legumele țin sfat.

Cartoful: Stați, oricum nu vă vine nici o idee! Dacă s-ar fi putut scăpa din acest circuit fatal: grădină – piață – coșul de cumpărături – oala de mâncare, cineva ar fi făcut-o până acum. Nu are niciun sens să ne spargem capul cu asta. Ar trebui să ne acceptăm soarta cu resemnare.
Sfecla roșie: Da, probabil așa este cel mai bine.
Bobul de soia: Numai sclavii se resemnează în fața sorții! Imaginați-vă: viitorul nostru ar putea să nu fie oala cu mâncare, ci câmpia fără sfârșit. Nu v-ar plăcea și vouă să vedeți mai bine bolta cerului? Chiar nu aveți chef să mai beți o dată seva dulce a pământului și să vă bucurați de razele soarelui?
Toți: Ba da, oh, ce frumos ar fi!
Bobul de soia: Atunci, prieteni, ce ne mai ține? Nu suntem legați, ci singuri ne punem cătușe. Ia uitați-vă, am făcut un pas. Veniți! Înaintea noastră se află libertatea și câmpiile mari și întinse!
Toți: Ura! Plecăm!

Una după alta, legumele ies din coș. Numai pepenele nu.
Bobul de soia se întoarce.

Bobul de soia: Ce-i cu tine? Nu ai visat niciodată la libertate?
Pepenele verde: Mă gândeam la povestea mea. M-am născut într-o dimineață de primăvară. Soarele mi-a gâdilat cu gingășie primul lăstar fragil. Cerul albastru m-a salutat cu un surâs călduros. Spre seară a început să plouă. Am băut ploaia cerului și am simțit viața năvălind în mine. Soarele m-a atras spre el și eu m-am întins spre soare. Dimineața următoare m-am trezit devreme. Fericit am constatat că trupul meu devine din ce în ce mai puternic. În fiecare dimineață mă umpleam de sentimentul minunat că nu am fost creat zadarnic de Dumnezeu, că viața mea va aduce cuiva bucurie și că va face pe cineva să râdă. La fel ca pe soarele dimineții, salutam și fiecare albină de pe florile mele. Uneori prindeam câte o privire de-a bătrânului proprietar al câmpului cu pepeni. Voiam neapărat să se bucure de mine și să mă recolteze. Acum însă nu mai visez la câmpul cu pepeni. Acolo este frig și pustiu acum. Mă gândesc mult mai mult la copiii care vor radia de bucurie, când vor vedea ce pepene copt și roșu sunt eu. Atunci vor simți și ei gustul prospăt și dulce de soare, rouă și vânt cald. La primăvară, în fiecare sâmbure din mine se va trezi o viață nouă și se va întinde la fel ca mine odinioară, cu lăstare gingașe, spre soare. Se vor mai naște încă mii de alți pepeni, pentru a le aduce oamenilor bucurie. Acesta este scopul vieții mele!

Legumele se întorc în coș.

Cartoful: Rămânem și noi aici!
Sfecla roșie: Vrem să le fim altora de folos!
Morcovul: Vreau să le fac copiilor bucurie!
Varza: Vreau să aduc viață nouă!
Pătrunjelul: Acum știu de ce m-am născut!
Ceapa: Nu vreau să putrezesc în grădină!
Bobul de soia: Vreau să fiu și eu folositor!
Toți împreună: Vrem să le aducem oamenilor bucurie!

de Maria ANTONIUC

FLORI, IERBURI ȘI MIRODENII

Usturoi

În general, atunci când se referă la păsări și flori, Biblia vorbește mai mult despre vrăbii și crini. Isus a spus: „Uitați-vă cu atenție cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată splendoarea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei”.

Crin

FLORI

Primăvara și vara, dealurile și văile Galileii străluceau de nuanțele multicolore ale florilor sălbatice: anemone albastre și roșii, lalele ca para focului, narcise galbene, irișii, maci roșii, margarete albe, crini, brânduțe și zambile.

IERBURI ȘI MIRODENII

Ierburile și mirodeniile se foloseau pentru conservarea hranei, însă și pentru a obține un gust mai rafinat al mâncării. Uneori oamenii se frecau cu plante plăcut mirositoare, folosindu-le drept odorizant. Plante amintite în Biblie se mai folosesc și azi, cum ar fi chimenul, mărarul, menta, coriandrul, scorțișoara și șofranul.

În Egipt se gătea mult cu usturoi. Chiar și pâinea se condimenta cu usturoi. După ieșirea din Egipt, când israeliții au mers prin pustiu, au dus dorul usturoiului din Egipt.

Smirna este rășina extrasă din scoarța unui arbore exotic (syrax benzoin). Smirna se folosește și astăzi pentru medicamente și ulei. Trupul lui Isus a fost îmbălsămat cu smirnă.

Tămâia este o substanță rășinoasă, care se obține din sucul unui copac mare (olibanum), care crește în Arabia și Africa. Când arde, tămâia emană un miros puternic. Pe vremea lui Isus, tămâia era foarte scumpă. Cei trei magi, care au venit să-L vadă pe Pruncul Isus, I-au adus în dar tămâie și smirnă.

„**Fierea**” se referă la cucuta otrăvitoare sau la planta de opiu, care alină durerile. Când Isus era atârnat pe cruce, I s-a dat să bea vin amestecat cu fiere.

Nardul este o plantă mică, cu țepi, care crește în India. Uleiul de nard, obținut din rădăcina și din partea inferioară a tulpinei, se folosește și astăzi ca parfum.

Smirnă

Tămâie

de Mark WATER
Ilustrat de Natalia ȚURACOVSCA

1. Găsește următoarele nume în caroul alăturat!

PAVEL
AVRAAM
TOMA
RUBEN
ELISEI
NOE
ISRAEL
EFRAIM
IONATAN

Inițialele acestor nume formează cuvântul PRIETENIA!

R	G	S	E	F	R	A	I	M
T	P	L	E	M	A	C	E	P
E	L	A	I	L	T	I	D	O
L	C	H	V	M	P	O	B	V
I	S	R	A	E	L	N	M	L
S	B	T	O	S	L	A	N	A
E	M	N	C	F	D	T	E	L
I	G	A	V	R	A	A	M	S
B	Z	R	U	B	E	N	X	F

2. Completează corect rebusul și descoperă cuvântul cheie!

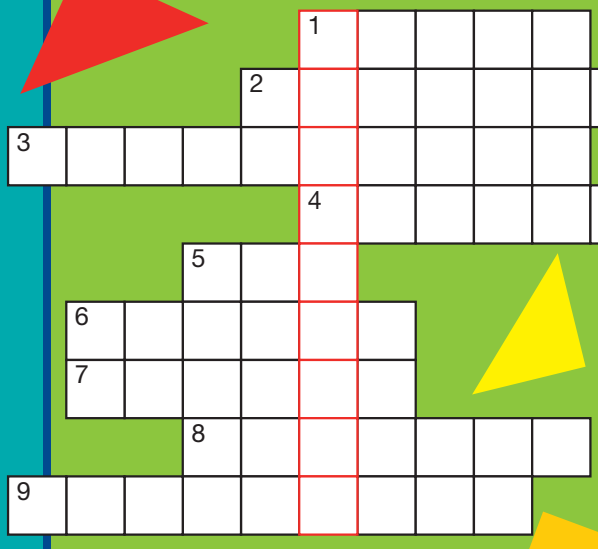

1. „N-avem aici decât cinci pâini și doi ...” (Matei 14:17)
2. „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este ...” (1 Corinteni 13:13)
3. Cum se numește grădina în care s-a rugat Isus? (Marcu 14:32)
4. Ce scrie în 1 Timotei 4:7? Cum trebuie să fiu?
5. Cu cine s-a căsătorit Boaz? (Rut 4)
6. Cine l-a uns pe Saul ca împărat? (1 Samuel 10)
7. Ce a creat Dumnezeu în ziua întâi? (Genesa 1:3-5)
8. Cum se numește nevasta lui David menționată în 1 Samuel 25:39b?
9. „Isus a spus: Lăsați ... să vină la Mine.” (Matei 19: 14)

Trimise de Geanina ARDEAN, 13 ani, jud. Hunedoara

DANIEL ȘI PRIETENII LUI

Istoria pe care vreau să v-o povestesc s-a petrecut cu mult timp în urmă, aproximativ cu 2.600 de ani.

Israel a fost cotropit și cucerit de dușmani. Aceștia și-au însușit prada bogată și au luat în robie fierari și tăbăcari, dar și mulți tineri. Ei au fost duși într-o țară străină, numită Babilon.

În vremea aceea, în Babilon domnea împăratul Nebucadnețar, cunoscut în lumea întreagă pentru cruzimea lui.

Împăratul a poruncit ca cei mai inteligenți tineri prizonieri să fie aleși să învețe limba și cultura babiloniană și să fie puși în slujba sa.

Printre aceștia se afla și Daniel însoțit de trei prieteni loiali: Hanania, Mișael și Azaria. Căpetenia famenilor dregătorului le-a dat alte nume:

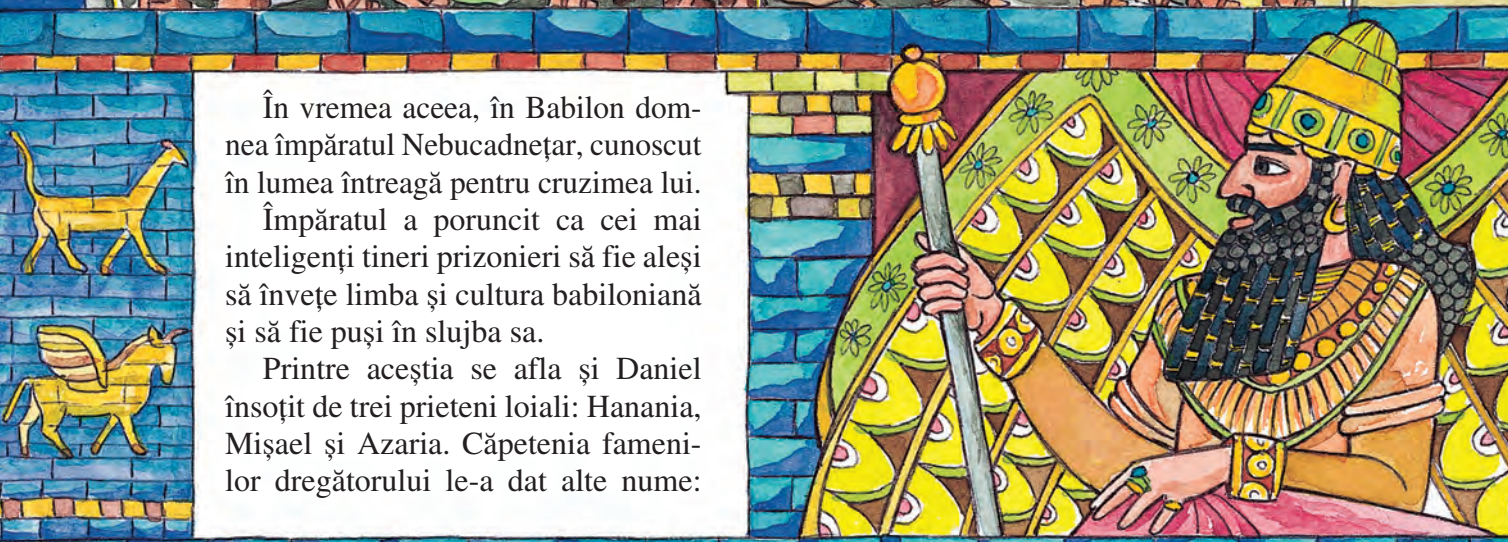

Șadrac, Meșac și Abed-Nego. La porunca împăratului, căpetenia famenilor i-a obligat pe Daniel și pe prietenii lui să mănânce bucatele pe care iudeii le considerau necurate, deoarece păgânii le închinau de obicei idolilor. Cei patru prieteni au refuzat să se supună acestei porunci și nu au mâncat ce era necurat.

De aceea ei i-au propus un târg căpeteniei famenilor: „Lasă-ne să mâncăm numai legume şi să bem numai apă, au zis ei. Celorlalţi dă-le din bucatele împăratului, iar după 10 zile vom vedea cine arată mai bine.” Căpetenia famenilor a fost de acord. După zece zile, cred că vă puteţi imagina cine arăta mai bine: Daniel şi prietenii lui! Ei au arătat mai sănătoşi şi mai puternici decât toţi ceilalţi. Astfel, prietenii nu au păcătuit, mâncând bucatele păgâne de la masa împăratului.

După un timp, împăratul a poruncit ca toţi tinerii să fie aduşi înaintea sa, pentru a-i alege pe cei mai deştepţi şi înţelepţi dintre ei. I-a ales pe cei patru prieteni: Daniel, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Ei au fost primiţi în slujba împăratului.

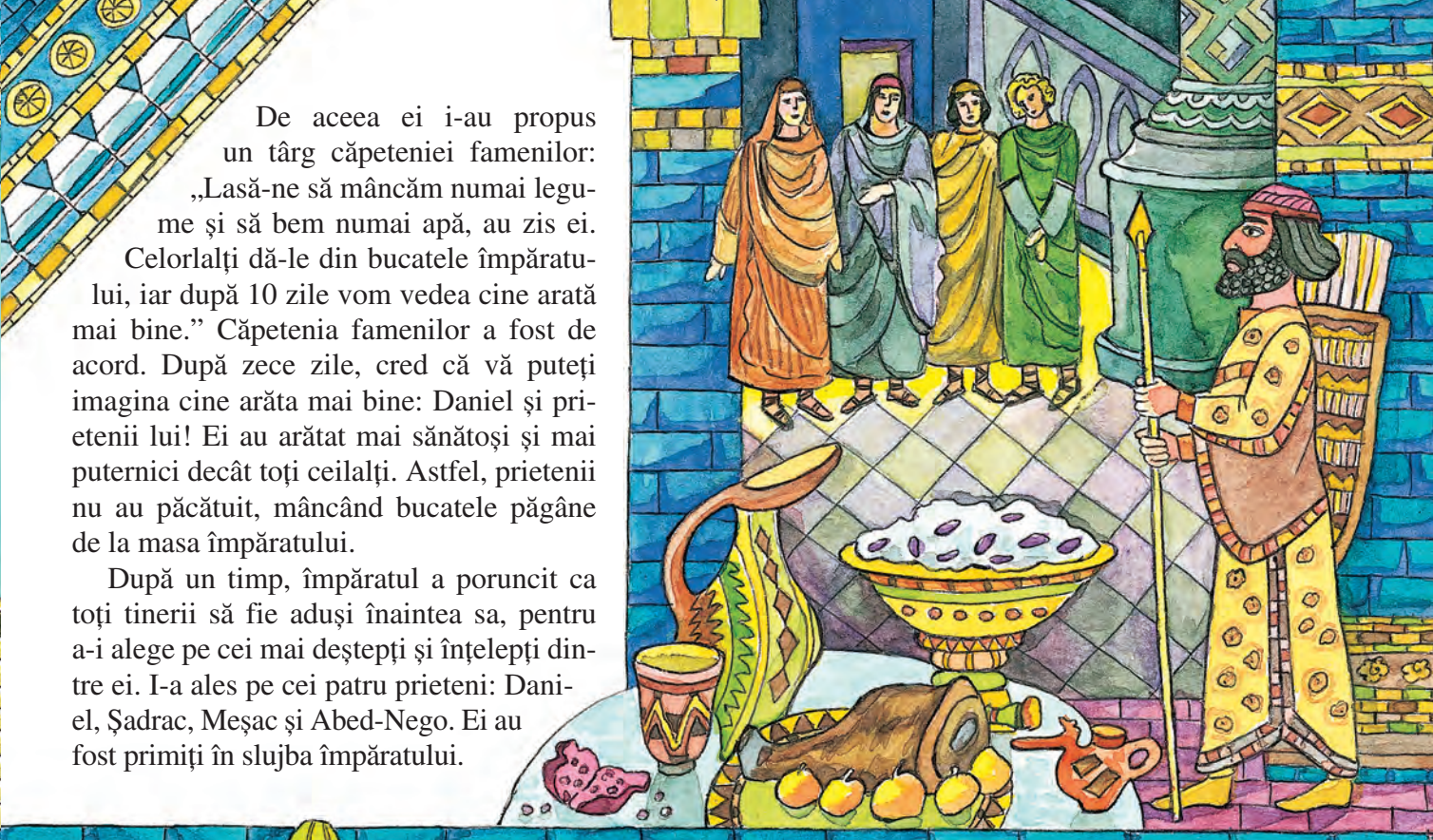

Împreună, cei patru tineri au putut să se împotrivească tuturor ispitelor din ţara străină şi îndepărtată.

Ce s-a întâmplat mai departe poţi citi în Biblie, în cartea profetică ce poartă chiar numele Daniel. Citeşte-o chiar azi. E foarte interesantă! Vei vedea cât de mult te va ajuta să-ţi preţuieşti prietenii care cred în Dumnezeu. „Funia împletită în trei nu se rupe uşor”, ne spune un verset din Eclesiastul (Eclesiastul 4:12). Dacă nu ai prieteni care cred în Dumnezeu, atunci caută să ţi-i faci. Prietenii care cred în Dumnezeu sunt prieteni de valoare.

de Waldemar ZORN
Ilustrat de Ina COZINA

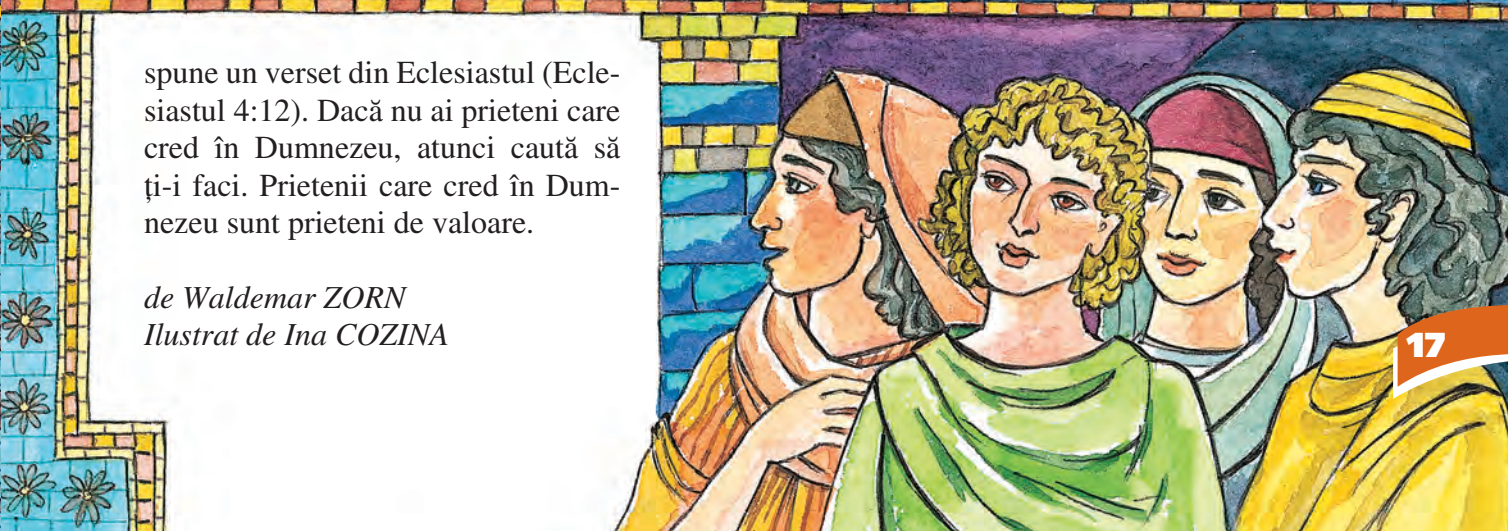

PRIETENIA
DINTRE FETE ȘI BĂIEȚI

Când vedem fetițele și băieții jucându-se împreună, nu ne punem întrebarea dacă băieții și fetițele au voie să fie prieteni. Când ajung la școală în clasa întâi, învățătoarea sau învățătorul lor îi învață poate chiar să fie prieteni și le explică băieților că nu trebuie să se poarte brutal cu fetele, ci dimpotrivă să le ajute și să fie cavaleri. În multe școli, elevii sunt așezați în bănci câte o fată și câte un băiat.

Dar apoi, cam prin clasa a cincea, când băieții au învățat în sfârșit să se poarte prietenos cu fetele, apare brusc întrebarea: „Are voie un băiat să fie prieten cu o fată?”

Când am fost mică, am avut mulți prieteni, băieți și fete. Ne jucam împreună pe afară, culegeam ciuperci în pădure și făceam drumeții. Deși eram fată, majoritatea prietenilor mei erau băieți, pentru că îmi plăceau mai mult lucrurile și jocurile pe care le făceau băieții. De exemplu, îmi plăcea să mă cațăr în copaci și să înot. Până la vârsta de 13 ani am fost chiar portarul echipei noastre de fotbal.

Pe atunci eram pur și simplu doar prieteni și nu conta dacă cineva era fată sau băiat. Important era doar să facem ceva interesant împreună și să facem parte din grupul în care ne simțeam bine. Pentru copii și pentru tineri este foarte important să facă parte dintr-un grup. Dacă în cadrul unui grup, băieții și fetele au relații de prietenie normale și sincere, este bine pentru toți.

Însă pe la 12, 13 ani, copiii încep să se transforme – încep să devină adulți și încep să se schimbe. Corpul lor suferă anumite schimbări atât în exterior cât și în interior și au loc transformări care le influențează sentimentele. Atunci un băiat nu mai vrea să fie prieten cu o fată numai pentru că este un portar bun, ci pentru că îi place de ea. Aceasta ar putea fi atunci prima dragoste. La această vârstă, mulți nu sunt destul de maturi pentru acest sentiment cu totul nou. Nu-și mai dau interesul la școală, vor să stea mereu împreună cu el sau cu ea, își scriu chiar poezii de dragoste. Deocamdată situația nu este periculoasă, iar primele sentimente din adolescență nu ar trebui numite imediat dragoste. Ce-i drept, tinerii pot avea sentimente profunde, puternice, dar de cele mai multe ori nu sunt încă în stare să dezvolte corect relațiile dintre ei. La televizor, la cinematograf și în reviste se vede adesea cât de libertin poate fi abordată sexualitatea. Deci nu este de mirare că noțiunea de „prietenie” primește o cu totul altă semnificație.

Nu există nimic mai bun decât o prietenie autentică, loială și demnă de încredere. Biblia spune că un prieten poate să fie mai bun decât un frate. Dar dacă fetele și băieții petrec mult timp împreună și sunt singuri în locuință, fără alți adulți în preajmă, ei se află în pericolul de a nu-și putea stăpâni sentimentele. Uneori, o atingere întâmplătoare sau o privire prea îndrăzneață poate să declanșeze o relație care să fie mult prea timpurie.

Iubirea este cel mai frumos cadou pe care l-a făcut Dumnezeu oamenilor. Însă Dumnezeu vrea să aștepți până când va veni timpul în care vei fi capabil să-ți asumi responsabilitatea și să-i oferi persoanei pe care o iubești mult o relație plăcută și după voia lui Dumnezeu, care nu duce la păcat.

de Elena MICULA

CADOURI DE LA UN PRIETEN

Horia şi-a propus ca în următoarele două luni să citească tot Noul Testament. S-a uitat la ceas, era ora 7:20.

– Horia, vino la masă, strigă mama lui din bucătărie.

– Imediat, mamă! răspunse Horia. Se îmbrăcă repede şi se grăbi spre bucătărie. Bună dimineaţa!

– Bună dimineaţa, Horia, îi răspunse mama.

Horia se aşeză la masă pentru a lua micul dejun şi începu să mănânce.

– Mami, cât timp îţi ia să citeşti tot Noul Testament? vru să ştie Horia.

– Dacă se citesc patru capitole pe zi, aproximativ două luni.

– Aşa mi-am planificat şi eu. La slujba religioasă pentru copii ni s-a spus că este o lectură foarte interesantă şi plină de învăţăminte. Aşa să fie? întrebă Horia.

– Sigur că da! răspunse mama.

– Mulţumesc pentru mâncare, mamă, a fost foarte gustoasă!

– Cu plăcere!

Apoi se auzi soneria de la uşă.

– Oare cine ar putea fi aşa de dimineaţă? se miră mama lui Horia.

În faţa uşii stătea Maximilian, colegul de clasă al lui Horia, cu o plasă în mână.

– Salut, Horia! Bună dimineaţa, doamnă Oprea! salută Maximilian. Apoi prietenii s-au dus în camera lui Horia.

– Horia, ţi-am adus Noul Testament şi o casetă video cu povestiri biblice.

– Mulţumesc! Dar de ce-mi faci cadouri? se miră Horia.

– Pentru că aşa vreau, doar eşti prietenul meu cel mai bun!

– Dar de ce-mi dăruieşti tocmai Noul Testament? întrebă Horia, în timp ce introducea caseta video în aparat.

– Păi, am văzut la tine numai Biblii din acelea mari, care nu sunt uşor de dus. Acest Nou Testament este mic şi practic.

– Ştii, Maximilian, chiar în dimineaţa aceasta am hotărât să citesc tot Noul Testament, îi spuse Horia prietenului său. Ce coincidenţă!

– Anul trecut, la slujba religioasă pentru copii, am învăţat că nu există coincidenţe, ci că totul se întâmplă conform planului lui Dumnezeu, mai ştii?

– Da, aşa este! Aşa cred şi eu.

După o săptămână, Maximilian îl întrebă pe prietenul lui:

– Ei bine, Horia, unde ai ajuns cu cititul?

– Am citit foarte puţin, doar Evanghelia după Matei. Dar am învăţat deja multe lucruri.

– Serios, Horia?! Hai, povesteşte-mi!

– Mi-ar lua cam mult timp. Dar acum trebuie s-o luăm din loc, altfel întârziem la biserică.

Până la biserică, cei doi prieteni trebuiau să

meargă pe jos cam 20 de minute. Au luat-o pe o scurtătură, pe niște străzi dosnice. Știau că pe acolo este mai periculos, dar au crezut că într-o zi de duminică nu li se poate întâmpla nimic. Deodată, dintr-un colț le-a sărit în față un băiat. Era de aceeași vârstă cu Horia și Maximilian, dar mare și gras cât amândoi laolaltă.

– Ce aveți în genți? întrebă dur băiatul străin.

– Numai creioane și caiete – și o Biblie, zise Maximilian.

În clipa aceea își aminti versetul biblic pe care-l învățase de curând: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu”. Și apoi se gândi: „Dar ce poate fi bun aici?”

– Nu te cred că ai numai creioane și caiete! spuse străinul. Îi trase apoi lui Horia un pumn zdravăn în umăr și-i smulse geanta.

– De ce pleci? îl întrebă Horia. Lovește-mă și în celălalt umăr!

– Îți bați joc de mine? zise băiatul străin. Apoi se întoarse și vru să-l lovească, dar n-o făcu. Na, ia-ți geanta, nu am nevoie de ea. – Dar, de ce ai spus să te lovesc încă o dată?

– Simplu de tot. În mod sigur ai auzit deja despre Domnul Isus Cristos. Există o carte foarte interesantă, Noul Testament, care vorbește despre El. În Evanghelia după Matei, în capitolul cinci, este scris: „Oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt”.

Între băieți începu o discuție interesantă și serioasă. Urmarea a fost că de atunci înainte, în fiecare duminică dimineața, toți trei mergeau împreună la biserică. Cei trei băieți au devenit prieteni buni.

de Andrei COMPANI

Ilustrat de
Elena MIHAILOVA-RODINA

CINE SUNT EU?

Ilustrat de Iulia PRAVDOCHINA

Fac parte dintr-o familie de animale rare. Trăiesc numai în estul Europei, în depresiunile râului Don, ale Volgăi Mijlocii, în partea inferioară a cursului râului Ural și pe lângă afluenții râului Nipru. Am rude și în Pirinei, dar sunt mai mici decât mine. Cântăresc circa 500 de grame și am o lungime de 18-21 cm.

Deși respir aer ca toate celelalte mamifere, pot să stau mult timp sub apă. Îmi place să înot și să mă scufund. De aceea caut să locuiesc pe lângă ape și râuri mici, care curg lent.

Iarna nu mi-e frig. Creatorul meu a avut grijă de aceasta. Haina mea nu este numai foarte frumoasă – în partea de sus este neagră-maronie, iar în partea de jos argintie, – ci este și foarte călduroasă. Blana mea este foarte deasă. Firele de păr nu devin mai scurte spre capăt, ci mai stufoase. Din această cauză, la scufundare, între blana exterioară și piele apare un strat de aer, fiind cel mai bun izolator termic.

Înot foarte ușor, pentru că am un corp lunguieț. Urechile mele sunt destul de mici, nasul meu este alungit, ca o mică trompă, iar nările sunt chiar în vârf. Când înot, nasul îmi rămâne deasupra apei, așa că pot respira, fără să ies din apă. Coada mea este puțin plată și seamănă cu o vâslă. Când mă scufund o folosesc drept cârmă.

Pe pământ sunt cam stângaci, dar în apă sunt foarte rapid. Într-un minut înot 30 de metri. Pot să rămân 10 minute sub apă fără respirație. De acolo îmi iau hrana: gândaci de apă, alge, viermi și peștișori. Vânez însă numai în propriul meu teritoriu, adică între vizuina în care locuiesc și cămara cu provizii. Distanța dintre cele două este în mod normal de 25-30 de metri. Locuința și cămara cu provizii se află pe mal, sub pământ, intrările sunt însă sub apă. Așa pot intra din apă direct în locuința mea. În mod sigur vi se pare interesant să aflați că locuința mea are trei etaje. La fiecare etaj este câte o cameră. Am făcut-o așa, pentru ca ea să nu fie inundată complet.

Vara stau acolo numai cu familia mea, dar peste iarnă vin să locuiască la noi și familiile rudelor și ale vecinilor. Iarna dormim mai mult. Când ni se face foame, ne scufundăm în apă și căutăm hrană. Pentru că înotăm întruna între locuință și cămara cu provizii, pe fundul apei se formează un șanț, care poate avea o lățime de până la 50 cm. Primăvara, când locuința noastră este inundată și gheața ne împiedică să ieșim la suprafață, șanțul ne este de mare ajutor. În timp ce înotăm grăbiți prin șanțul dintre locuință și cămara cu provizii, în căutare de hrană, aerul pe care-l expirăm se ridică sub forma unor bule mici în sus, se adună sub stratul inferior de gheață și apoi îngheață cu timpul, formând un spațiu gol în gheață. Primăvara, când vin apele mari, acest strat de gheața începe să crape primul. Prin aceste crăpături reușim să scăpăm de viitură și suntem salvați. În plus, sub un asemenea strat de gheață plin de găuri, apa este plină de oxigen. Aceasta atrage peștii mici și lipitorile, ușurându-ne vânătoarea.

Copiii mei sunt foarte pricepuți. Le place să se joace cu așchiile de lemn sau cu bețele care plutesc pe apă și le place să se împrietenească cu castorii.

Din păcate, devenim tot mai rari. Din cauza blănii noastre frumoase și călduroase, aproape că am fost exterminați. Cine sunt eu, este cam greu de ghicit. Cu un cuvânt străin mi se spune desman, dar sunt un șobolan-moscat.

de Luba PRILEPA

CASA NOASTRĂ

de Elena CEPILCA

În spatele satului, în care locuia bunica, se întindea o mică mlaștină. Seara, de îndată ce apărea luna pe cer, copiii se duceau la mlaștină. Se ascundeau sub tufișuri sau în spatele copacilor groși și bătrâni și așteptau cu răbdare. Iulia cunoștea locul foarte bine. Vacanțele de vară și le petrecea aproape întotdeauna la bunica și mergea adesea cu copiii din sat la mlaștină. Acum stătea cu prietena ei, Laura, în spatele unui arin, își ținea răsuflarea de atâta încordare și fixa cu privirea mlaștina. Lângă ele, după un tufiș, stăteau ascunși Marcel și fratele lui mai mic, Lucian, care din când în când inspira adânc. Iar mai în spate se vedea și capul cârlionțat al lui Andrei și rochița deschisă la culoare a Mariei. Țânțarii năvăleau nemiloși asupra copiilor, însă pe ei nu-i deranja. Nu puteau să facă gălăgie, altfel ar fi venit în zadar.

Liniștea fu întreruptă brusc de un „pleosc” zgomotos, apoi se auzi încă o dată „pleosc”. Castorii au apărut din apă unul după altul. Au ieșit pe insulele mici, acoperite cu iarbă deasă. Puteai să-i vezi bine în lumina lunii. Atât de mulți trăiau aici în mlaștină! Harnici, s-au apucat să-și curețe blana udă care lucea. Din apă a ieșit o femelă cu doi pui. Puii nu aveau încă blana atât de închisă la culoare ca a mamei lor. Cozile lor late și plate făceau în apă un zgomot ciudat. Mulțumită de sine, mama castor s-a oprit în mijlocul unei insulițe ca să-și facă toaleta de seară. Cu lăbuțele ei rapide și-a pieptănat în mare viteză capul și corpul. S-a spălat ca la duș! Copiii abia puteau să-și stăpânească râsul. Însă cel mai mic zgomot le-ar fi speriat pe aceste animale sensibile și le-ar fi făcut să dispară imediat în apă.

În timp ce mama vanitoasă se făcea frumoasă, cei doi pui se zbenguiau, astfel încât Iulia a avut impresia că asistă la o reprezentație de circ. S-au dat peste cap, s-au luat la trânte. Din când în când își pierdeau echilibrul, căzând de pe insuliță în apa mlăștinoasă, dar ieșeau din apă pe mal și o luau de la capăt.

– Ăștia se iau la trântă exact ca Lucian și cu mine, le șopti Marcel fetelor.

Copiii erau entuziasmați. Însă în cele din urmă, mama castor s-a săturat de zbenguiala copiilor ei jucăuși. Când unul dintre pui i s-a rostogolit întâmplător la picioare, l-a prins iute de blăniță, l-a ridicat în aer și i-a dat câteva palme cu laba. După această măsură disciplinară a aruncat puiul, care a aterizat direct în apă. Al doilea l-a urmat imediat. Voia oare să-l salveze pe cel „gata să se înece” sau doar să scape de pedeapsa mamei? Mama castor și-a continuat ocupația de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu a durat însă prea mult și cei doi pui de castor au ieșit din nou din apă.

Ceva mai târziu, copiii au putut observa cum castorii rodeau copaci de diferite grosimi, care creșteau pe alocuri în mlaștină. Bunica le povestise că aceste animale se hrănesc cu scoarță de copac și cu crengi tinere, iar din restul copacului își construiesc locuința. Spectacolul din mlaștină a fost întrerupt de strănutul puternic al lui Andrei. S-a auzit un singur pleoscăit zgomotos. Ca la comandă, castorii s-au scufundat

în apă. Însă și pentru copii venise timpul să plece acasă, pentru ca părinții să nu-și facă griji din pricina lor. Știau că în mlaștina din spatele satului castorii aveau să-și reia curând locurile de pe insulițe.

După asemenea aventuri nocturne, lui Iulia îi plăcea să vorbească cu prietenii ei din sat despre Dumnezeu. Dacă observai cu atenție obiceiurile acestor animale, îți venea foarte ușor să crezi în existența unui Creator atotînțelept și iubitor! Copiii și-au povestit încântați ce văzuseră în seara aceea minunată când îi observaseră pe castori.

Cât de mare este Dumnezeu, Creatorul naturii! El nu a creat numai castorii interesanți, ci și florile colorate de pe câmpii și copacii, ale căror frunze freamătă în vânt. Ascultă cu atenție diferitele melodii pe care le cântă păsările. Observă cu atenție albinele, furnicile sau alte insecte. Privește odată cât de minunat este un răsărit sau un apus de soare, cât de frumos strălucesc stelele pe cer, cum se schimbă anotimpurile în fiecare an… Nu confirmă oare toate acestea faptul că trăim într-o casă foarte frumoasă, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, Creatorul? Această casă este minunata noastră planetă Pământ. Trăiește pe Pământ, prețuiește-l ca pe un cadou și ocrotește-l. Dar înainte de toate: iubește-L și glorifică-L pe Creatorul tău. El merită să fie glorificat de tine, oricine-ai fi!

Ilustrat de Alexandru BASS

ȘTIAI CĂ...

Cel mai mare animal rozător din America de Nord este castorul. El trăiește și în Rusia și pe alocuri și în vestul Europei. Castorul poate să ajungă până la o greutate de 30 kg, iar corpul lui poate atinge lungimea de 1 metru. El trăiește în păduri, pe malul râurilor și al lacurilor.

Locuințele subterane ale castorilor, în care trăiesc împreună cu familiile lor mici, pot să aibă o înălțime de până la 2 m și un diametru de până la 6 m. Intrarea în peștera lor este întotdeauna sub apă. Prin aceasta, castorii sunt ocrotiți de dușmani și de gerul iernii.

Pentru ca nivelul apei să rămână mereu același, castorii construiesc baraje din pietre, mâl, crengi și trunchiurile copacilor pe care le rod chiar ei. Ei sunt adevărați ingineri în construirea barajelor. Barajele lor rezistă chiar și în fața viiturilor.

Castorii se hrănesc cu coaja copacilor și cu crengi tinere. Le place mult și trestia.

1. IACOV ȘI RAHELA (Genesa 29-31)

Orizontal:

1. Fratele Rebecăi.
3. Se coace din făină.
6. Nevasta preferată a lui Iacov.
7. Îți potolește setea.
9. Mulțime de oi.
10. Scheletul omului este compus din el.
11. Nepotul lui Laban.
12. Țara în care s-a dus Iacov.

Vertical:

1. Fiica cea mai mare a lui Laban.
2. Tatăl lui Laban.
4. Rahela era ... lui Iacov.
5. Bilha era ... Rahelii.
8. Loc minunat.

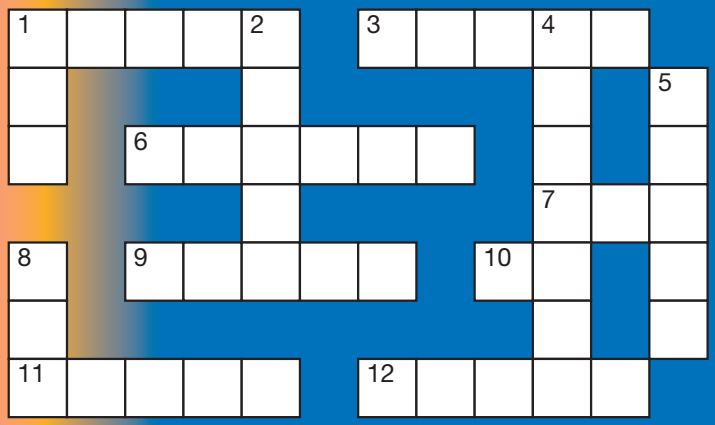

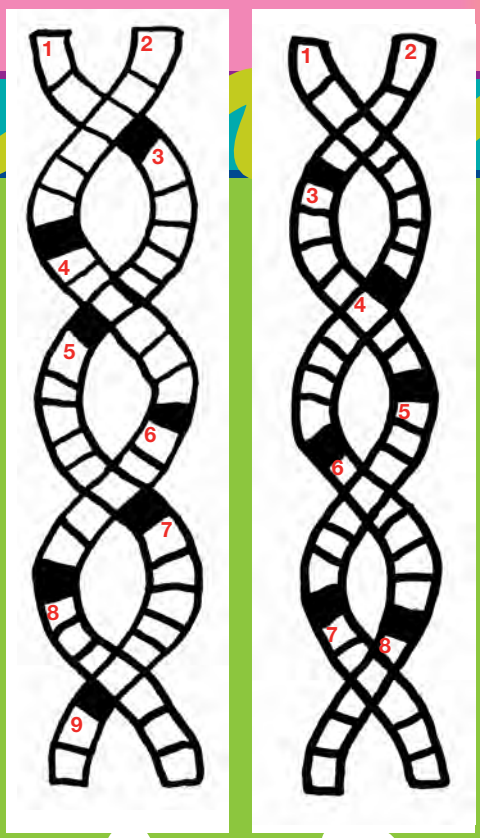

2. ISAAC ȘI REBECA (Genesa 24)

Trimise de Corina CAZANESCU, Rep. Moldova

1. Slugă, servitor.
2. Fata care a ieșit în întâmpinarea robului.
3. Strămoșul poporului evreu.
4. Animal pe care a călătorit robul lui Avraam.
5. Când a jurat, „robul și-a pus mâna sub ... stăpânului său.”
6. Fiul lui Avraam.
7. Hrană pentru animale.
8. Ce i-a dăruit robul Rebecăi?
9. Animale domestice.

1. Promisiune a robului.
2. Nevasta lui Avraam.
3. Rebeca era ... lui Isaac.
4. Timp din cursul zilei.
5. Locul unde s-au întâlnit Rebeca și robul lui Avraam.
6. Avraam era ... pentru robul său.
7. Țara în care a trăit Avraam.
8. Slujitor a lui Dumnezeu.

BETEL — CASA LUI DUMNEZEU

De la Ierusalim am călătorit aproximativ 20 de kilometri spre nord. Imediat după orașul Ramallah am ieșit de pe șoseaua principală luând-o spre est și am ajuns în micul sat arab numit Baitin. În antichitate, aici s-a aflat orașul Betel. În ebraică, numele lui este Bet-El, ceea ce înseamnă „Casa lui Dumnezeu”.

Vă amintiți că Dumnezeu l-a chemat pe Avram dintr-o țară străină? Aici, la Betel, Avram a făcut un popas și a ridicat un altar pentru Dumnezeu. Când s-a întors din Egipt, a ajuns din nou la Betel. Atunci a reconstruit altarul și a adus o jertfă Domnului. Mulți ani mai târziu, Iacov, nepotul lui Avram, a petrecut o noapte la Betel, pe când fugea de fratele său, Esau (Genesa 28:10-22). Atunci a avut un vis, în care a văzut scara cerului, pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau. Și Domnul Însuși a fost pe scara aceea. Când Iacov s-a trezit, a spus: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu n-am știut... Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor”. Atunci a dat locului aceluia numele Betel.

Când s-a întors cu toți ai lui din Mesopotamia, Iacov a poposit din nou la Betel și I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru credincioșia și ocrotirea Lui în țara străină. Atunci Iacov a primit un nume nou. Începând de atunci, numele lui a fost Israel, iar acesta este până în ziua de azi numele țării în care trăiesc urmașii lui Iacov, evreii.

Sute, chiar mii de ani, locul a fost considerat sfânt. Când Împărăția lui Israel s-a dezbinat, Ieroboam, împăratul împărăției de nord, a construit la Betel temple pentru idoli. El nu a slujit Dumnezeului părinților lui, ci idolilor păgâni.

La începutul secolului trecut, în locul acesta au început să se facă săpături arheologice, care au durat mulți ani. În 1960, arheologul J. L. Kelso a găsit un altar din secolul al II-lea î.d.Cr., deci de pe vremea patriarhului Iacov. De neînchipuit, un altar pe care Iacov Îi adusese jertfe lui Dumnezeu cu trei mii de ani în urmă!

Astăzi, oamenii care merg pe străzile prăfuite ale acestui sat arab mai văd încă aceleași pietre și dealuri încălzite de soare și spălate de ploi, pe care, cu mulți ani în urmă, au păscut turmele și au zburdat în voie copiii lui Avraam și Iacov. Dacă închidem ochii, ne putem imagina cum își cheamă Iacov și Rahela copiii să intre în cort, la cină. Ce bine miroase a plăcinte proaspete!

de Waldemar ZORN

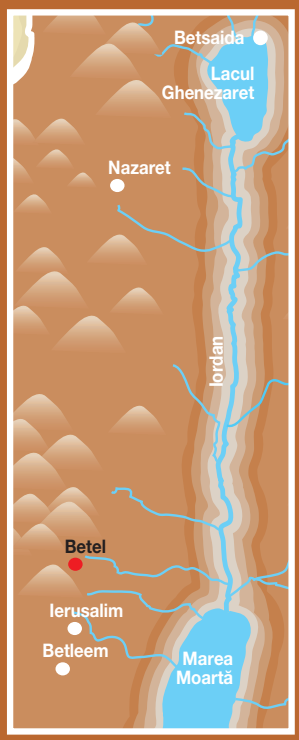

Betel

Puiul de maimuță, care reușise să scape din cușca în care erau transportate animalele din Africa, se afla acum într-o pădure străină din Europa. Atunci când corbul Kolk a văzut că uliul se rotește deasupra micuței maimuțe, a trebuit să acționeze și s-o salveze. A luat puiul de maimuță la sine și l-a dus sus, pe Marele Molid. Regele pădurii, care a adunat toate animalele la Copacul Judecății, i-a dat iderului sarcina să omoare animalul necunoscut. Corbul și-a luat repede zborul, luând cu el puiul de maimuță. Însă prin faptul că a salvat maimuțica de urmăritorii ei, a fost lovit el însuși de un glonte, care i-a rănit aripa dreaptă.

Corbul KOLK

ȘI MICUL LUI PRIETEN FIPS

POVESTEA 5

de Werner LUTZ

Ilustrată de Iulia PRAVDOCHINA

Poveste serial începută în nr. 1/06

După ce corbul Kolk a adormit, Fips a luat hotărârea să caute pana pe care o pierduse corbul. Prin gaura dintre pene, Fips putea să vadă stelele licărind pe cer. A așteptat până când a amuțit și ultimul cântec de seară al mierlei.

Puiul de maimuță știa prea bine că era periculos să plece noaptea prin pădure. Însă din rana corbului picura atâta sânge! Fără să-l trezească pe Kolk, Fips se strecură de sub aripă și, uitându-se în toate direcțiile, coborî pe trunchiul Marelui Molid până ajunse jos, pe pământ.

Aici era întuneric beznă. Fips alergă pe pământ cât îl ținură picioarele și se cățără pe trunchiul Teiului Rotund. Când locuise la veverițe, făcuse cunoștință cu câteva păsări cântătoare prietenoase.

Pe acestea voia să le întrebe dacă nu cumva văzuseră pana cea neagră. Plin de speranță, Fips urcă în Teiul Rotund. Deodată observă că sub el, pe trunchiul copacului, mai urca încă un animal mare, negru.

Speriată de moarte, maimuțica se ascunse în umbra unei crengi groase. Era Martes, criminalul înspăimântător, care voia să golească cuiburile păsărilor din Teiul Rotund. Acolo sus își aveau cuibul și porumbeii.

Doamna Porumbiță ședea zi și noapte pe cuibul ei trainic, împletit din crengi și căptușit cu mușchi și puf. Ea îi povestise lui Fips că are ouă la clocit, ouă albe cu pete albastre. Ea își iubea ouăle, pentru că mai târziu din ele aveau să iasă puii de porumbel.

Perechea cântase toată vara guru-guru prin pădure, iar domnul Porumbel îi aducea acum cu credincioșie grăunțe pe care le lua de pe holdele oamenilor.

Acum venea Martes, ca s-o omoare pe mamă și să înfulece puii. Fips urmărea disperat modul în care nemilosul prădător se furișa fără nici un zgomot spre cuibul porumbeilor. Își simțea inima bătând nebunește de furie și revoltă.

Se decise să lupte. Da, avea să lupte împotriva lui Martes, jderul, care era un mare laș, pentru că ucidea păsările mici noaptea, pe ascuns.

Se ridică în picioare și, uitând să fie prudent, strigă tare din copacul adormit:
– Hoțul! Hoțul de ouă!
Păsările cântătoare tresăriră speriate din somn, luându-și zborul din tei și țipând neajutorate.

Numai doamna Porumbiță rămase pe ouăle ei. Tremura toată de frică și spaimă, dar nu-și luă zborul. Când jderul văzu că a fost descoperit, își îndreptă toată mânia împotriva lui Fips.

Se avântă pe trunchiul copacului spre creanga pe care se afla maimuța. Însă Fips se cățără mai sus, unde jderul nu putea ajunge. Ochii lui luciră. Se întoarse la trunchiul copacului și se cățără spre creanga pe care se afla acum Fips, dar acesta sări cu ușurință pe o altă creangă.

Martes dădu înapoi. În mânia lui, își pierdu cumpătul alergând întruna de la creangă la trunchi și de la trunchi la o altă creangă. Își dădu seama că așa nu-l va prinde niciodată pe Fips.

Când Fips înțelese situația, își făcu imediat un plan de bătaie.
– Hoțul de ouă! Hoțul de ouă! strigă Fips din Teiul Rotund. Martes este un hoț de ouă, un laș și un hoț de ouă!
Jderul îl urmări pe Fips pe o creangă îngustă.

Fips trebui să cântărească acum bine situația. Se retrase încet înapoi. Erau amândoi sus de tot, în tei. Crengușa se îndoi sub greutatea jderului mare. Martes simți pericolul și ezită.

Fips văzu atunci prin întuneric pata galbenă de pe blana jderului, mândria jderilor, pe care-o purtau ca pe o medalie la gât.
– Ha! strigă Fips. Priviți, voi, păsări cântătoare, Martes are o pată de gălbenuș pe burtă.
Martes se pătează! Martes are nevoie de o bărbiță!

Martes înaintă cu mișcări agile. Când ghearele lui năpraznice erau gata să-l apuce pe Fips, maimuța își luă avânt. Crenguța se rupse.

Fips sări pe o altă creangă și văzu cum Martes se prăbuși în abis, țipând și răsucindu-se în plină cădere, până când se izbi de pământ. Jderul plecă șchiopătând și văicărindu-se. Toată pădurea își ținu răsuflarea. Nebiruitul fusese biruit.

– Vrei să urci la noi? gurlui doamna Porumbiță. Și voi, păsări, veniți toate la noi, sus!
Fips și multe păsări cântătoare se adunară în jurul cuibului porumbeilor.

Doamna Porumbiță ținu un discurs de mulțumire și-l lăudă pe Fips cu vorbe calde. Puiul de maimuță simți cum i se încălzește inima. Apoi își aminti de ce se afla de fapt acolo.

– Ați putea să-mi mulțumiți într-un mod mai util decât prin cuvinte, zise el. Doresc să mă ajutați să găsesc pana de zbor a corbului. Mâine ați putea zbura prin pădure s-o căutați peste tot.

– Așa vom face, zise domnul Botgros, o pasăre foarte respectată. Preiau eu comanda. O căutare trebuie bine organizată.

Mierlele urmau să caute în zona din jurul lacului, cintezoii în pădurea de pini, pițigoii în pepiniera de brazi, vrăbiile pe câmpie, graurii în pădurea de dincolo de șosea, iar el însuși, împreună cu măcăleandrii și presurele, în regiunea din jurul Copacului Judecății, metru cu metru.

Fips era foarte bucuros. Negreșit, acum aveau să găsească pana.
– Iar acum, zise doamna Porumbiță, gata, la cuiburile voastre, altfel se răcesc ouăle.
Păsările cântătoare își luară zborul. Fips mai rămase însă puțin lângă cuib.

După ce doamna Porumbiță se făcu din nou comodă pe ouă, Fips văzu că pe marginea cuibului zăceau grăunțe frumoase, aurii. Întinse lăbuța și mâncă din ele.

– Îți plac? îl întrebă doamna Porumbiță.
– O, da, foarte mult! Mi-e atât de foame.
– Mănâncă! Mănâncă-le pe toate!
Și Fips mâncă aproape toate grăunțele. Doar pe ultimele trei le păstră în lăbuță.

– Pentru corb, explică el.
– Mâine am să vă mai aduc câteva, zise domnul Porumbel. La fiecare zbor pot să vă las și vouă câte o gușă plină de grăunțe.
Da, așa să faci, zise doamna Porumbiță. Noi avem destule.

Fips luă cele trei grăunțe în lăbuță și porni înapoi spre Marele Molid. Nu mai coborî pe pământ, ci sări de la un copac la altul. Știa acum care este avantajul lui. Iar mâine, păsările cântătoare aveau să înceapă căutarea. Era plin de speranță.

– Ți-am adus trei grăunțe, îi zise corbului, deschizându-și lăbuța mică în fața ciocului mare al corbului. Grijuliu, acesta le ciuguli unul câte unul.

– L-ai biruit pe Martes, spuse Kolk. În glasul lui se putea auzi mândria și fericirea.
– De unde știi?
– Am auzit cântecul de laudă al păsărilor. Un cântec de laudă în toiul nopții!
– Mâine vom găsi și pana!

– Asta ar fi bine, fiul meu! zise corbul.
Fips se vârî la căldură, sub aripă. A spus „fiul meu”, se gândi Fips. Apoi adormi.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI

1. Cum a vrut maimuța să-l ajute pe corbul Kolk?
2. Pe cine a descoperit Fips pe Teiul Rotund?
3. Cum a apărat maimuța cuibul porumbeilor?
4. Cum putem noi să ajutăm, când știm că cineva trece printr-un necaz?

Biblia spune:

„Urechea care aude și ochiul care vede, și pe una și pe alta Domnul le-a făcut.” *(Proverbe 20:12)*
„În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul… Când umblu în mijlocul strâmtorării, Tu mă înviorezi.” *(Psalmul 138:3, 7)*

Dragă redacție,
Mă numesc Șerb Alexandra, sunt o fetiță de 11 ani din Sibiu... Am fost la vizionarea unui film, unde au participat copii ai corului „Luminița” din Sibiu. Acolo am auzit de revista d-voastră, am citit-o și îmi place foarte mult. Sunt dornică să aflu cât mai multe despre Domnul Isus. Vă apreciez foarte mult. Dumnezeu să vă binecuvânteze.
(Alexandra ȘERB, 11 ani, Sibiu)

Lidia GHIȚUN, 13 ani, jud. Suceava

Larisa Raluca LASLOVICI, 15 ani, Suceava

Anamaria SABOU, 16 ani, jud. Sălaj

Dragă redacție,
Mie îmi place foarte mult revista *Felinarul copiilor*. E o revistă foarte frumoasă și sunt fericită să o pot primi datorită d-voastră și mămicii mele și Domnului Isus. Doresc să fac un cadou verișorilor mei, să se bucure și ei. Va fi o surpriză plăcută deoarece ei nu știu. Sunt mulțumită, cu ajutorul d-voastră pot să fac un cadou.
(Cristina BREDA, Brașov)

Dragă Felinarule,
Am făcut cunoștință cu tine la prietena mea Anișoara. Să știi că mi-ai plăcut mult și aș vrea să fii și musafirul meu. Dragă Felinarule, te rog să fii și musafir la grădinița mea. I-am povestit educatoarei mele despre tine, așa ar avea un material pentru toți copiii.
(Mihaela ZGARDAN, 6 ani, Rep. Moldova)

Dragă redacție,
Mulțumesc Tatălui Ceresc și vă mulțumesc dvs. pentru revistă. E foarte plăcută și educativă pentru toți copiii ... Domnul să vă dea izbândă în tot ce faceți pentru Slava Lui și pentru educarea celor mici.
(Ana DAN, pensionară, Oradea)

Dragii mei,
Mă numesc Filip, am opt ani... Îmi plac foarte mult poveștile și jocurile, dar mai ales povestea cu corbul Kolk. O să dau revista și la alți prieteni de-ai mei să o citească.
(Filip SIMINA, 8 ani, jud. Timiș)

Lidia BOBOC, 16 ani, jud. Hunedoara

David STINGHE, 7 ani, Sibiu

Dragă *Felinarul copiilor*,
Vă mulțumesc că existați. Mă numesc Andrei Crișan și sunt învățător de școală duminicală, iar în paginile revistei am găsit materiale care mi-au fost de ajutor în pregătirea lecțiilor. Am apreciat în mod deosebit articolele legate de misiune. Vă mărturisesc că am ținut neapărat să rezolv și eu toate jocurile, care mi s-au părut deosebit de interesante. Doresc din tot sufletul ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în slujirea pe care o faceți.
(Andrei CRIȘAN, Cluj-Napoca)

Rahela UȚIU, Timișoara

Loredana LUDU, 10 ani, Sighișoara

SOLUȚIILE la jocuri:

Pag. 11: 1b, 2c, 3c, 4c, 5b, 6a, 7b, 8b, 9c, 10b, 11c, 12c, 13c.
Mesaj: ISUS TE IUBEȘTE!

Pag. 15: **1.**

R	G	S	E	F	R	A	I	M
T	P	L	E	M	A	C	E	P
E	L	A	I	L	T	I	D	O
L	C	H	V	M	P	O	B	V
I	S	R	A	E	L	N	M	L
S	B	T	O	S	L	A	N	A
E	M	N	C	F	D	T	E	L
I	G	A	V	R	A	A	M	S
B	Z	R	U	B	E	N	X	F

2. 1 pești, 2 dragostea, 3 Ghetsimani, 4 evlavios, 5 Rut, 6 Samuel, 7 lumina, 8 Abigail, 9 copilașii. Cuvântul cheie: PRIETENIA

Pag. 24: **1. Iacov și Rahela:**
Orizontal: 1 Laban, 3 pâine, 6 Rahela, 7 apa, 9 turmă, 10 os, 11 Iacov, 12 Haran.
Vertical: 1 Lea, 2 Nahor, 4 nevasta, 5 roaba, 8 rai.
2. Isaac și Rebeca:
A: 1 rob, 2 Rebeca, 3 Avraam, 4 cămilă, 5 coapsa, 6 Isaac, 7 nutreț, 8 brățară, 9 oi.
B: 1 jurământ, 2 Sara, 3 nevasta, 4 seara, 5 fântână, 6 stăpân, 7 Canaan, 8 înger.

Pag. 32: 1 prepelițe, 2 perdeaua, 3 stea, 4 neascultarea, 5 Nazaret, 6 Lot, 7 Isai, 8 încrederea, 9 Ilie, 10 Eva, 11 tatăl, 12 corabie, 13 Marcu, 14 peștii, 15 Canaan, 16 David, 17 Daniel, 18 credința, 19 măgăruș.
Rezolvare: EU SUNT ADEVĂRATA VIȚĂ.

EDITURA LUMINA LUMII

FELINARUL copiilor 5/06 (6)
Revistă creștină pentru copii
Apare de șase ori pe an
Abonament pe bază de donații
Tiraj: 7500

Editor:
Asociația LUMINA LUMII
OP 1, CP 68
550179 Sibiu
Tel./Fax: 0269 218511
e-mail: felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

Donațiile pentru acoperirea costurilor pot fi virate în contul asociației:
Asociația LUMINA LUMII
IBAN RO77.RNCB.4200.0001.7020.0001/RON
sau
RO50.RNCB.4200.0001.7020.0002/EUR
Banca Comercială Română, str. Emil Cioran 1, Sucursala Sibiu, Cod Swift RNCBROBU
Cu specificația „FELINARUL”

Redactori șefi:
Elvira și Waldemar Zorn

Redactor al ediției în limba română:
Petra Pătrașcu

Colectiv de redacție voluntar:
Monica și Wolfgang Wetzler
Magdalena Iacob
Doina și Daniel Vasilca
Narcis Cibu-Carciu
Luminița Trif

Traducerea textelor din limba germană:
Dorina Schinteie

Tehnoredactare:
Enns Schrift & Bild GmbH, Bielefeld, Germania

Pagina de titlu:
Foto de Peter Lunicichin

Indice bibliografic:
Pagina 9: Din „Geschichten von Jesus” de Elrose Hunter. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.
Paginile 10 și 14: Din „Das große Buch des Bibelwissens” de Mark Water. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.
Paginile 26-29: Din „Der Rabe Kolk und sein kleiner Freund Fips”. Cu acordul Editurii Christliches Verlagshaus, Stuttgart.

Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice au fost extrase din:
Noul Testament, Traducerea D. Cornilescu rev., ediția a doua, Korntal: Editura LUMINA LUMII, 2003, și Biblia, Traducerea D. Cornilescu.

© 2006 LUMINA LUMII
ISBN 3-935435-83-9

Pentru copii peste 6 ani

STRUGURELE

Dacă rezolvi corect integrama, vei găsi în căsuțele marcate ce spune Isus despre Sine. El se compară cu un arbust pentru a-i face pe ucenicii Lui să înțeleagă că depind pe deplin de El.

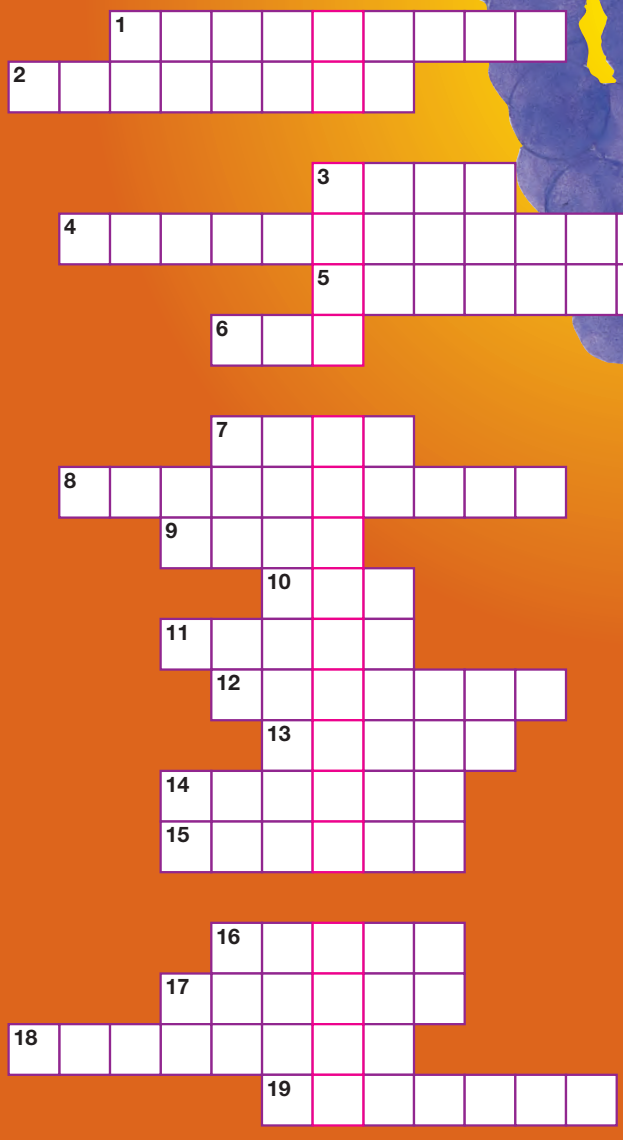

1. Păsări pe care le-a trimis Dumnezeu poporului său ca hrană. (Exodul 16:13)
2. Ce s-a rupt în Templu când a murit Domnul Isus? (Marcu 15:37-38)
3. Corp ceresc. (Matei 2:2)
4. Păcatul primilor oameni, care i-a despărțit de Dumnezeu. (Romani 5:19)
5. Cetate din Galilea. (Luca 1:26)
6. Nepotul lui Avram. (Genesa 14:12)
7. Tatăl lui David. (Rut 4:17)
8. Trăsătură importantă a unei prietenii strânse.
9. Prooroc căruia i-au adus corbii de mâncare. (1 Împărați 17:1-6)
10. Pe cine a creat Dumnezeu din coasta lui Adam? (Genesa 3:20)
11. Cine a alergat înaintea fiului pierdut? (Luca 15:20)
12. Mijloc de transport pe apă. (Faptele Apostolilor 27:6)
13. Autorul uneia dintre Evanghelii.
14. Ce a creat Dumnezeu în ziua a cincea? (Genesa 1: 21-23)
15. Unde a locuit Iacov? (Genesa 37:1)
16. Al doilea împărat a lui Israel. (Faptele Apostolilor 13:22)
17. Prieten cu Șadrac, Meșac și Abed-Nego.
18. Isus a spus: „Facă-vi-se după ... voastră!”
19. Animal pe care a intrat Isus călărind în Ierusalim. (Matei 21:5)

Adaptat din limba germană de Petra PĂTRAȘCU